

No kā būt atkarīgam?

Lk. 5:1-11

“Kādu reizi ļaudis pie Viņa spiedās un klausījās Dieva vārdus, bet Viņš stāvēja pie Ģenecaretas ezera. Tad Viņš ieraudzīja divas laivas ezera malā stāvam, bet zvejnieki bija izkāpuši un mazgāja savus tīklus. Bet Viņš kāpa vienā laivā, kas piederēja Sīmanim, un lūdza nocelt mazliet no malas, un Viņš nosēdās un mācīja ļaudis no laivas. Un, beidzis runāt, Viņš sacīja uz Sīmani: "Dodies uz augšu un izmet savus tīklus." Un Sīmanis atbildēja un Viņam sacīja: "Meistar, mēs cauru nakti esam strādājuši un nenieka neesam dabūjuši; bet uz Tavu vārdu es gribu tīklu izmest." Un, to darījuši, tie saņēma lielu pulku zivju, tā ka viņu tīkls plīsa. Un tie meta ar roku saviem biedriem otrā laivā, lai nāktu palīgā vilkt. Un tie nāca un piepildīja abas laivas pilnas, tā ka tās tikko negrima. Sīmanis Pēteris, to redzēdams, krita Jēzum pie kājām un sacīja: "Kungs, aizej no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks." Jo tam izbailes bija uzgājušas un visiem, kas pie viņa bija, par lomu, ko tie bija vilkuši, tā arī Jēkabam un Jānim, Cebedeja dēliem, Sīmaņa biedriem. Un Jēzus sacīja uz Sīmani: "Nebīsties, jo no šī laika tev būs cilvēkus zvejojot." Un, savas laivas uz krasta vilkuši, tie atstāja visu un gāja Viņam līdzī.”

Šodien mēs runāsim par to, ka cilvēks ir radīts, lai būtu no kāda vai no kaut kā atkarīgs. Cilvēks ir radīts, lai būtu atkarīgs no Dieva, bet, ja tas tā nav, tad cilvēks noteikti kļūs no atkarīgs kaut kā cita, kas nav Trīsvienīgais Dievs.

Protams, grēcīgais cilvēks nevēlas atzīt, ka tam ir vajadzīgs kāds, lai spētu dzīvot. Taču, atzīstot savu atkarību no Dieva, cilvēks nonāk vienīgajā veselīgā un dzīvību dodošā atkarībā. Jēzus pats saka, ka šī atkarība dara cilvēku brīvu no visām citām atkarībām, bet jebkura cita atkarība, kas nav Kristus, ir verdzība. Arī atkarība pašam no sevis.

Kādā Bībeles rakstu vietā Jēzus uzrunā jūdus un saka tiem: *“un jūs atzīsīt patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.”* Tie Viņam atbildēja: *“Mēs esam Ābrahāma dzimums un nekad neesam bijuši neviena cilvēka vergi. Kā tad Tu saki: jūs būsit brīvi?”* Jēzus viņiem atbildēja: *“Patiesi, patiesi Es jums saku: ikviens, kas grēku dara, ir grēka vergs.”* (Jņ. 8:32-34)

Verdzība un brīvība. Varbūt arī mūsdienu cilvēks teiks: “Es neesmu vergs, neesmu ne no viena atkarīgs.” Taču nav tāda pilnīgi neatkarīga cilvēka. Jo pasaule to nepieļauj. Ne tikai uzņemoties un pildot pilsoņu pienākumus un saistības un intensīvi domājot par to, kā nemaksāt nodokļus. Arī garīgā pasaule mūs piespiež meklēt kādu vai kaut ko, uz kuru vai uz kā paļauties.

Laikā un telpā, kur mēs dzīvojam ir tāda lieta, ko mēs saucam par nejaušību, apstākļu sakrītību, veiksmi, neveiksmi, likteni, laimi, nelaimi. Šos dzīves parametrus mēs **nevaram** kontrolēt. Varbūt, ka kāds cilvēks teiks: „Man vienalga, kā būs, tā būs, es neesmu no tā atkarīgs.” Bet tā nekad nevar būt, jo tas cilvēks, kas par šīm lietām nedomā, nonāk kāda cita pakļautībā vai atkarībā, viņa vietā izlemj kāds cits. Sakot - man vienalga, kas ar mani notiek, mēs ļaujam citiem izlemt mūsu vietā. Kā bezpajumtnieki. No vienas puses, viņiem, atšķirībā no pārējiem, dzīves apstākļi ir vienaldzīgi, un tomēr nez vai tie paliks vienaldzīgi, ja, piemēram, viņa parastajā guļas vietā iemājos kāds cits.

Bērnu vietā parasti atbildību uzņemas un lēmumus pieņem vecāki. Es domāju, ka šis statuss ļauj bērniem dzīvot laimīgu dzīvi, jo viņi legāli, pēc Dieva kārtības un veselīgi ir atkarīgi no cilvēkiem, kas ir viņu vecāki. Tādēļ arī Jēzus mums saka, lai mēs esam kā bērni, Dieva bērni.

Kā ir ar mums, kas esam pieauguši, kam ir jāatbild par savu dzīvi un vēl citiem cilvēkiem, kas mums uzticēti? Vai vispār ir iespējams uzņemties pilnu atbildību, ja mēs nespējam kontrolēt nejaušības?

Cilvēks jau var teikt, ka viņš ir neatkarīgs un pašpietiekams, līdz kādā brīdī viņam ir jāpieņem svarīgs lēmums, par kura iznākumu neviens nav drošs. Pavisam nopietni domājot par savu rīcību, lēmumiem un laiku, kad mēs to izlemjam un liekam lietā, saprotam, ka dažreiz pat neliels lēmums var pilnībā sagrozīt mūsu dzīvi .

Piemēram, filmā „Titāniks” divi puīši, kas no visas sirds vēlējas būt uz šī kuģa. Cik tie bija priecīgi, kad vinnēja biļeti uz “Titāniku”! Taču kuģis cieta katastrofā, un viņi aizgāja bojā. Īstenībā šie puīši priecājās, nezinot, ka viņi sev paraksta nāves spriedumu. Arī mēs nezinām, kādas būs mūsu pieņemto lēmumu sekas. Ja cilvēks to tā dziļi apzinās, viņš var sākt krist panikā un zaudēt spēju vispār pieņemt lēmumus.

Mēs nevaram būt pašpietiekami, jo mēs nezinām, kas notiks nākamajā stundā. Lai cik neticīgs cilvēks būtu, tomēr tam būs jāmeklē kāds, uz kuru paļauties, uz kāda pamata izdarīt izvēli. Tādēļ senajā pasaulē ir tik daudz elku jeb iedomātu, pašdarinātu dievu, kas it kā vada cilvēku dzīvi. Tādēļ cilvēkiem šķiet saistoši horoskopi, zīlnieces, apspriešanās ar mirušiem senčiem utt. Kaut kas pārdabisks, pārlaicīgs, kas pateiktu priekšā, kā es varu veiksmīgi dzīvot savu dzīvi. Jo sliktāk kļūst, jo vairāk cilvēks meklē šīs lietas vai Dievu.

Cik privilīģēti ir tie cilvēki, kas paļaujas uz Kristu, kas **Viņam** var pajautāt padomu, lūgt **Viņam** vadīt lēmumus un dzīvi! Bez šaubām, ka mēs kļūstam pilnībā atkarīgi no Viņa kā mazi bērni no saviem vecākiem, bet šī ir vienīgā pieauguša cilvēka atkarība, kas nepaverdzina, kas dod brīvību, kas piedod kļūdas, kas tās pārvērš par svētību. Nav neviena cita kā vien Kristus.

Svētrunas lasījumā mēs redzējam kā tas notiek darbībā. Sīmanis ar saviem biedriem visu nakti ir nomocījušies, lai dabūtu lomu. Iespējams, ka no šī loma ir atkarīgs, vai zvejnieku ģimenes un bērni būs paēduši. Es nezinu, ko viņi domāja, no rīta neko nedabūjuši. Iespējams, ka bija neveiksmīga nakts, ka šonakt zivis ir citur, vai ka man neveicas, vai ko citu. Nākamā doma ir - ko lai es iesāku? Iestājas ne tikai ekonomiskā krīze, bet, līdzīgi kā šodien, ir arī jāpārvērtē visa dzīve. It sevišķi vīrietim. Ja viņš ir paļāvies uz saviem spēkiem, tad viņam pašam ir jābūt par garantu tam, ka ģimene ir nodrošināta. Taču tagad viņš saprot, ka nevar pildīt savu uzstādīto uzdevumu, tam vajag kādu, kas viņam palīdz, kādu, uz kuru var paļauties, kādu, kuram prasīt padomu. Un te parādās Jēzus un saka Sīmanim: *"Dodies uz augšu un izmet savus tīklus"* (Lk.5:4). Un Sīmanis atbild: *"Meistar, mēs cauru nakti esam strādājuši un nenieka neesam dabūjuši; bet uz Tavu vārdu es gribu tīklu izmest"* (Lk.5:5).

Ja iedomājamies kādu mūsdienu vīrieti Sīmaņa vietā, tad varam minēt, ko šis vīrietis domātu tanī brīdī, kad Jēzus tam teiktu vēlreiz doties jūrā: „Kāpēc man vēlreiz jādodas jūrā, ja visu nakti esmu izmocījies un izmēģinājis visādi un skaidri zinu, ka zivju nav, kādēļ man klausīt šim cilvēkam un tagad iet jūrā nogurušam vēlreiz?” It kā loģiski. Te mēs varam noprast, ka Sīmanis Jēzu arī uztvēra kā iespējamo Mesiju, jo bija pirms tam dzirdējis viņa sludināšanu. Sīmanī radās ticība un viņš saprata, ka Jēzus vārdam ir spēks, ka Jēzus ir tas, uz kuru viņš – Sīmanis - paļaujas. Un viņš teica Jēzum: *„bet uz Tavu vārdu es gribu tīklus izmest”*(Lk.5:5).

Tajā brīdī, kad cilvēks pilnībā uzticas Dieva vadībai, mēs redzam, kas notiek. Sīmanis piedzīvo pārpilnību. Un mēs zinām, ka ir cilvēki, kam vairāk neko arī nevajag, kas varbūt šajā situācijā teiktu: „Tas man arī bija vajadzīgs, paldies, Jēzu, tagad Tu vari iet.”

Mēs, grēcīgie un aprobežotie cilvēki, nespējam pat ieraudzīt, kas mums ir visvairāk nepieciešams. Mēs aizmirstam to, ka esam grēcīgi un mirstīgi, mēs domājam, ja mums ir pārpilnība, tad mēs varam sākt gaisā celt degunu.

Sīmanis, ko Jēzus nosauca par Pēteri, tika aicināts daudz lielākam uzdevumam - kļūt par cilvēku zvejnieku, kas ļoti daudz cilvēkus vedīs pie Kristus, pie Tā, kurš ir ceļš, patiesība un dzīvība.

Saņemot savu lielo lomu, Sīmanis ierauga savu grēcīgumu, viņš saprot, ka Jēzus ir Kristus, ka Jēzus ir Dievs. Sīmanis kļūst par Jēzus sekotāju. Un ne tikai tādu, kas fiziski staigā Viņam pakaļ, bet tādu, kurš pilnībā ir atradis savu Dievu un uzticējies Viņam savu dzīvi un dzīvību, lai tā tiktu vadīta pēc Viņa prāta.

Lai Dievs vada arī mūs, ka arī mēs varam Kristum uzticēt pilnībā savas dzīves un dzīvības, lai Viņš tās vada pēc sava prāta, lai mēs kļūstam tikai un vienīgi atkarīgi no Jēzus, lai Kristus godība parādās mūsu dzīvēs.

Mācītājs Mareks Ignats